DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2025/2197

z dnia 30 października 2025 r.

w sprawie równoważności ram prawnych i nadzorczych mających zastosowanie do wskaźników referencyjnych w Nowej Zelandii zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 ([1]), w szczególności jego art. 30 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (UE) 2016/1011 wprowadza wspólne ramy mające na celu zapewnienie dokładności i rzetelności indeksów stosowanych w Unii jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych.

(2) Rozporządzenie to stosuje się od dnia 1 stycznia 2018 r., przy czym administratorzy spoza Unii korzystają z okresu przejściowego umożliwiającego stosowanie w UE wskaźników referencyjnych z państw trzecich. Ten okres przejściowy był kilkakrotnie przedłużany, ostatnio rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2023/2222 ([2]) do dnia 31 grudnia 2025 r.

(3) Po upływie okresu przejściowego wskaźnik referencyjny objęty zakresem rozporządzenia (UE) 2016/1011 lub zestaw takich wskaźników referencyjnych, opracowane przez administratora mającego siedzibę w państwie trzecim, mogą być stosowane w Unii wyłącznie w przypadku, gdy dany wskaźnik referencyjny i danego administratora wpisano do rejestru prowadzonego przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („ESMA") po przyjęciu przez Komisję decyzji w sprawie równoważności, po uznaniu administratora wskaźnika referencyjnego z państwa trzeciego przez ESMA lub po zatwierdzeniu wskaźnika referencyjnego z państwa trzeciego przez administratorów, którzy uzyskali zezwolenie w Unii lub zostali zarejestrowani w Unii.

(4) Decyzja w sprawie równoważności, o której mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/1011, przyjmuje formę decyzji wykonawczej, w której Komisja stwierdza, że ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego w odniesieniu do wszystkich administratorów, którzy uzyskali zezwolenie w tym państwie trzecim, są równoważne z wymogami określonymi w tym rozporządzeniu. Oceniając taką równoważność, Komisja powinna brać pod uwagę to, czy ramy prawne i praktyki nadzorcze państwa trzeciego zapewniają zgodność z zasadami Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO) dotyczącymi finansowych wskaźników referencyjnych lub, w stosownych przypadkach, z zasadami IOSCO dotyczącymi agencji zgłaszających ceny ropy naftowej. Ponadto Komisja powinna ocenić, czy takie wiążące wymogi podlegają w sposób ciągły skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu w tym państwie trzecim.

(5) Wskaźniki referencyjne takie jak nowozelandzka referencyjna stopa procentowa Bank Bill Benchmark Rate („BKBM") są administrowane w Nowej Zelandii i stosowane w Unii przez szereg podmiotów nadzorowanych. Dane przedłożone Komisji Europejskiej przez Financial Markets Authority („FMA"), nowozelandzki organ regulacji rynków finansowych i właściwy organ w tym obszarze, oraz przez ESMA potwierdzają, że skala wykorzystania BKBM w Unii przekracza 50 mld EUR, co kwalifikuje ten wskaźnik jako istotny wskaźnik referencyjny w Unii. Aby po upływie okresu przejściowego w dniu 31 grudnia 2025 r. zapewnić możliwość stosowania w Unii wskaźników referencyjnych, takich jak BKBM, opracowywanych przez administratora posiadającego zezwolenie lub zarejestrowanego w Nowej Zelandii, Komisja oceniła obowiązujący w Nowej Zelandii system wskaźników referencyjnych.

([1]) Dz.U. L 171 z 29.6.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/1011/oj.

([2]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/2222 z dnia 14 lipca 2023 r. przedłużające okres przejściowy ustanowiony dla wskaźników referencyjnych państw trzecich w art. 51 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 (Dz.U. L, 2023/2222, 23.10.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2023/2222/oj).

(6) Ramy prawne dotyczące ustanawiania i nadzorowania wskaźników referencyjnych oraz administrowania nimi w Nowej Zelandii obejmują dobrowolny system zezwoleń oraz przyznają FMA uprawnienia do nadzorowania administratorów finansowych wskaźników referencyjnych („administratorzy wskaźników referencyjnych"). Administratorzy wskaźników referencyjnych mogą wystąpić do FMA o zezwolenie na świadczenie usług rynkowych zgodnie z art. 390 ustawy o prowadzeniu działalności na rynkach finansowych (*Financial Markets Conduct Act*) z 2013 r. („ustawa FMC"), a po jego uzyskaniu podlegają określonym w tej ustawie przepisom dotyczącym administratorów i podmiotów przekazujących dane.

(7) Zgodnie z art. 30 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/1011 wymogi określone w systemie prawnym państwa trzeciego muszą być równoważne wymogom określonym w rozporządzeniu (UE) 2016/1011. Administratorzy wskaźników referencyjnych, którzy uzyskali zezwolenie, są związani warunkami zezwolenia oraz podlegają szeregowi wymogów prawnych. Prawnie wiążące wymogi dla administratorów wskaźników referencyjnych określono w ustawie FMC, ustawie o dostawcach usług finansowych (rejestracji i rozstrzyganiu sporów) (*Financial Service Providers (Registration and Dispute Resolution) Act*) z 2008 r. oraz rozporządzeniu w sprawie (rejestracji) dostawców usług finansowych (*Financial Service Providers (Registration) Regulations*) z 2020 r.

(8) FMA prowadzi na swojej stronie internetowej ([3]) wykaz posiadających zezwolenie administratorów wskaźników referencyjnych, w którym wskazano finansowe wskaźniki referencyjne, na których opracowywanie poszczególni administratorzy uzyskali zezwolenie.

(9) FMA może udzielić administratorowi wskaźnika referencyjnego zezwolenia na świadczenie usług rynkowych w odniesieniu do jednego lub większej liczby finansowych wskaźników referencyjnych, przy czym jego zezwolenie określać będzie konkretny wskaźnik referencyjny lub konkretne wskaźniki referencyjne.

(10) Po otrzymaniu wniosku o udzielenie zezwolenia FMA udziela zezwolenia, jeżeli uzna, że spełnione są kryteria określone w art. 396 ustawy FMC, w tym stwierdzi, że wnioskodawca spełnia kryteria kwalifikowalności określone w części 2 załącznika 28 do rozporządzenia w sprawie prowadzenia działalności na rynkach finansowych (*Financial Markets Conduct Regulations*) („rozporządzenie FMC").

(11) W części 3 załącznika 28 do rozporządzenia FMC określono szczegółowe warunki wykonywania zezwolenia dla posiadających zezwolenie administratorów wskaźników referencyjnych i podmiotów przekazujących dane, w tym warunki dotyczące zarządzania, wymogi dotyczące outsourcingu, wymogi dotyczące zarządzania konfliktami interesów, niezależne funkcje nadzorcze, wymogi dotyczące projektowania wskaźnika referencyjnego i metodyki jego opracowywania oraz wymogi dotyczące danych wejściowych.

(12) Oprócz warunków wykonywania zezwolenia określonych w rozporządzeniu FMC posiadający zezwolenie administratorzy wskaźników referencyjnych muszą również spełniać wszelkie dalsze warunki, którymi FMA obwarował udzielone im zezwolenie na podstawie art. 403 ustawy FMC. FMA może nałożyć, zmienić, cofnąć, dodać lub zastąpić warunki, którymi obwarował zezwolenie na podstawie art. 403 ustawy FMC, w dowolnym momencie po udzieleniu zezwolenia.

(13) W art. 402 ustawy FMC określono ogólne obowiązki spoczywające na podmiotach, które uzyskały zezwolenie na świadczenie usług rynkowych, w tym na posiadających zezwolenie administratorach wskaźników referencyjnych, co obejmuje wymóg, zgodnie z którym posiadacze zezwolenia mogą świadczyć wyłącznie usługę rynkową, na której świadczenie uzyskali zezwolenie, obejmującą np. konkretny wskaźnik referencyjny lub konkretną klasę wskaźników referencyjnych.

(14) FMA może zawiesić lub cofnąć zezwolenie na podstawie art. 408 i 414 ustawy FMC, jeżeli posiadacz zezwolenia na świadczenie usług rynkowych w istotny sposób naruszył spoczywający na nim obowiązek, jeżeli nastąpiła istotna zmiana okoliczności, w tym kryteria kwalifikowalności określone w części 2 załącznika 28 do rozporządzenia FMC nie są już spełniane, jeżeli informacje podane przez posiadacza zezwolenia we wniosku o udzielenie zezwolenia lub we wniosku o zmianę zezwolenia są nieprawdziwe lub w istotny sposób wprowadzają w błąd lub jeżeli posiadacz zezwolenia przestał spełniać wymogi określone w art. 396 ustawy FMC.

(15) Zgodnie z art. 30 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/1011 wymogi określone w systemie prawnym państwa trzeciego muszą podlegać w sposób ciągły skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu. Administratorzy wskaźników referencyjnych, którym FMA udzielił zezwolenia, objęci są ciągłym nadzorem i dozorem sprawowanym przez FMA. Art. 9 ustawy o Urzędzie Nadzoru Rynków Finansowych (*Financial Markets Authority Act*) z 2011 r. („ustawa FMA") stanowi, że FMA jest odpowiedzialny za monitorowanie i egzekwowanie przestrzegania ustawy FMC i rozporządzenia FMC. FMA prowadzi stały nadzór i może w szczególności oceniać, czy posiadający zezwolenie administratorzy wskaźników referencyjnych wypełniają spoczywające na nich obowiązki.

([3]) https://www.fma.govt.nz/business/licensed.

(16) Na podstawie pkt 26 i 27 załącznika 28 do rozporządzenia FMC zobowiązano posiadającego zezwolenie administratora wskaźnika referencyjnego do założenia i prowadzenia rejestru umożliwiającego mu wykazanie zgodności z obowiązkami spoczywającymi na nim z tytułu posiadania zezwolenia oraz do przekazania dokumentacji FMA po otrzymaniu od FMA pisemnego wezwania. Na podstawie art. 25–28 ustawy FMA przyznano również FMA uprawnienia do gromadzenia informacji, aby umożliwić mu ocenę przestrzegania przepisów ustawy FMC przez posiadaczy zezwolenia. Na podstawie tych przepisów FMA może kierować do administratorów wskaźników referencyjnych wezwania do dostarczenia, przedstawienia lub odtworzenia wszelkich informacji określonych w wezwaniu lub do stawiennictwa przed FMA w celu złożenia wyjaśnień.

(17) Art. 29 ustawy FMA daje również FMA prawo dostępu do wszelkich miejsc, pojazdów lub innych obiektów i ich przeszukania w celu ustalenia, czy administrator wskaźnika referencyjnego lub podmiot przekazujący dane prowadził lub prowadzi działania, które stanowią lub mogą stanowić naruszenie jakiegokolwiek przepisu prawodawstwa dotyczącego rynków finansowych, w tym ustawy FMC.

(18) Na mocy art. 30 ustawy FMA FMA przyznano uprawnienia do wymiany z wszelkimi organami ścigania lub agencjami regulacyjnymi lub zagranicznymi organami regulacyjnymi wszelkich informacji lub kopii dokumentów w posiadaniu FMA, które są związane z funkcjami, uprawnieniami lub obowiązkami FMA. Takie informacje lub kopie dokumentów mogą być udostępniane, jeżeli FMA uzna, że mogą one pomóc zagranicznemu organowi regulacyjnemu w wykonywaniu funkcji, uprawnień lub obowiązków tego organu wynikających z prawa obcego, a FMA uzna, że istnieją lub zostaną zapewnione odpowiednie mechanizmy ochrony w celu zachowania poufności tych informacji.

(19) Art. 412 ustawy FMC zawiera wymóg, zgodnie z którym podmioty posiadające zezwolenie na świadczenie usług rynkowych, w tym posiadający zezwolenie administratorzy wskaźników referencyjnych, muszą dysponować skutecznymi metodami monitorowania wypełniania przez nich nałożonych na nich obowiązków oraz identyfikowania istotnych zmian okoliczności. Posiadacz zezwolenia, który uważa, że w istotny sposób naruszył lub może naruszyć obowiązek spoczywający na nim z tytułu posiadania zezwolenia na świadczenie usług rynkowych, lub uważa, że nastąpiła, mogła lub może nastąpić istotna zmiana okoliczności w odniesieniu do jego zezwolenia, jak najszybciej przesyła FMA sprawozdanie dotyczące takich naruszeń lub istotnych zmian.

(20) W art. 406 ustawy FMC określono konsekwencje naruszenia przez posiadającego zezwolenie administratora wskaźnika referencyjnego warunków, jakimi obwarowane jest jego zezwolenie. W przypadku wystąpienia takiego naruszenia FMA może skorzystać z uprawnień na mocy części 6 podczęść 3 ustawy FMC, w której określono ogólne uprawnienia FMA w zakresie monitorowania zezwoleń i egzekwowania związanych z nimi warunków. Zgodnie z art. 414 ustawy FMC uprawnienia te obejmują: udzielenie posiadaczowi zezwolenia nagany, zobowiązanie posiadacza zezwolenia do przedłożenia FMA planu działania zawierającego proponowane działania mające na celu zaradzenie naruszeniu lub uniknięcie (dalszego) naruszania obowiązków spoczywających na posiadaczu zezwolenia, nakazanie posiadaczowi zezwolenia, aby zaradził naruszeniu lub unikał (dalszego) naruszania wspomnianych obowiązków, oraz zawieszenie lub cofnięcie zezwolenia.

(21) Zgodnie z art. 419 ustawy FMC, w przypadku gdy posiadacz zezwolenia nie przedłoży planu działania lub plan działania zostanie odrzucony przez FMA lub FMA stwierdzi, że plan działania nie został wykonany, FMA może zawiesić zezwolenie lub je cofnąć lub zastosować inne uprawnienia przewidziane w art. 414 ustawy FMC.

(22) Osoba, która nie zastosuje się do nakazu FMA bez uzasadnionego powodu, popełnia przestępstwo z art. 421 ustawy FMC i podlega karze grzywny w wysokości do 300 000 NZD. FMA może również udzielić posiadaczowi zezwolenia nagany lub cofnąć jego zezwolenie.

(23) Jeżeli dana osoba nie zastosuje się do nakazu, FMA może wystąpić do sądu o wydanie na podstawie art. 480 ustawy FMC nakazu zobowiązującego posiadacza zezwolenia do powstrzymania się od postępowania, które stanowi lub mogłoby stanowić naruszenie spoczywającego na nim obowiązku lub współudział w takim naruszeniu. FMA może również wystąpić do sądu o wydanie orzeczenia zobowiązującego daną osobę do wypełnienia obowiązku spoczywającego na posiadaczu zezwolenia.

(24) FMA może wydawać nakazy na podstawie art. 468 ustawy FMC, jeżeli FMA jest uzna, że postępując w określony sposób, dana osoba naruszyła lub może naruszyć przepis części 6 dotyczący usług. Przepisy, które stanowią „przepisy części 6 dotyczące usług", określone są w art. 449 ustawy FMC. W art. 198 rozporządzenia FMC określono przepisy zawarte w tym rozporządzeniu, które uznaje się za przepisy części 6 dotyczące usług, a w art. 198 ust. 2 – przepisy części 6 dotyczące usług, które mają zastosowanie konkretnie do posiadających zezwolenie administratorów wskaźników referencyjnych. Art. 469 ustawy FMC stanowi, że w drodze tych nakazów FMA może zobowiązać daną osobę do zastosowania się do przepisów części 6 dotyczących usług, określić wszelkie uzasadnione kroki, jakie dana osoba ma podjąć w celu zastosowania się do danego przepisu, lub zobowiązać tę osobę do poinformowania FMA o tym, w jaki sposób i kiedy nakaz został lub zostanie wykonany.

(25) W części 2 ustawy FMC określono również ogólne obowiązki w zakresie uczciwego obrotu, które mają zastosowanie do posiadających zezwolenie administratorów wskaźników referencyjnych. Obowiązki te obejmują zakaz postępowania w sposób wprowadzający w błąd i podstępny, zakaz składania fałszywych lub wprowadzających w błąd oświadczeń oraz zakaz podawania niepopartych dowodami informacji. Przepisy te umożliwiają FMA podejmowanie działań przeciwko uczestnikom rynku, którzy manipulują wskaźnikami referencyjnymi poprzez zawieranie na rynku określonych transakcji (transakcji, które skutkują lub mogą skutkować wprowadzeniem pozostałych uczestników rynku w błąd). Nakazy na podstawie art. 468 ustawy FMC mogą być również wydawane w kontekście niektórych przepisów części 2 ustawy FMC.

(26) Naruszenie różnych przepisów części 6 dotyczących usług, o których mowa w art. 449 ust. 3 ustawy FMC, może prowadzić do powstania odpowiedzialności cywilnej, w tym do nałożenia kary pieniężnej, której maksymalna wysokość odpowiada wynagrodzeniu z tytułu danej transakcji, trzykrotności kwoty osiągniętego zysku lub uniknętej straty, kwocie 1 mln NZD w przypadku osób fizycznych lub 5 mln NZD w innym przypadku, przy czym zastosowanie ma ta kwota, która jest najwyższa. Odpowiedzialność cywilna, w tym kara pieniężna, może również zaistnieć w przypadku, gdy dana osoba niezgodnie z prawdą utrzymuje, że posiada zezwolenie na świadczenie usług rynkowych (w tym zezwolenie dla administratora wskaźnika referencyjnego).

(27) Naruszenie różnych przepisów części 6 dotyczących usług, o których mowa w art. 449 ust. 4 ustawy FMC, może prowadzić do powstania odpowiedzialności cywilnej, w tym do nałożenia kary pieniężnej w maksymalnej wysokości 200 000 NZD w przypadku osób fizycznych lub 600 000 NZD w innym przypadku. Obejmuje to naruszenie następujących przepisów części 6 dotyczących usług (mających zastosowanie do posiadających zezwolenie administratorów wskaźników referencyjnych): art. 448C, 448D i 448G ustawy FMC (nakazy skierowane do podmiotu przekazującego dane lub administratora finansowego wskaźnika referencyjnego) oraz warunków nałożonych na posiadającego zezwolenie administratora wskaźnika referencyjnego, określonych w art. 198 ust. 2 rozporządzenia FMC.

(28) W części 8 podczęść 3 ustawy FMC określono powiązane uprawnienia sądu do nakładania kar pieniężnych na daną osobę na wniosek FMA oraz do wydawania nakazów wyrównania szkód w przypadku naruszenia określonych w ustawie FMC przepisów dotyczących odpowiedzialności cywilnej (w tym przepisów stanowiących przepisy części 6 dotyczące usług). FMA może również wystąpić do sądu o wydanie zakazu na podstawie art. 517 ustawy FMC. Na podstawie takiego zakazu sąd może zabronić danej osobie pełnienia funkcji dyrektora lub promotora podmiotu lub uczestniczenia w jakikolwiek sposób w zarządzaniu podmiotem, w tym w charakterze administratora wskaźnika referencyjnego.

(29) Art. 46 ustawy FMA umożliwia FMA przyjmowanie możliwych do wyegzekwowania zobowiązań od posiadających zezwolenie administratorów wskaźników referencyjnych, którzy nie spełnili wymogów regulacyjnych mających do nich zastosowanie. Zgodnie z art. 47 ustawy FMA, jeżeli FMA uzna, że osoba, która złożyła zobowiązanie na podstawie art. 46, naruszyła warunek tego zobowiązania, FMA może wystąpić do sądu o wydanie stosownego orzeczenia, w tym nakazu wykonania zobowiązania.

(30) Na podstawie art. 448D ustawy FMC FMA może nakazać posiadającemu zezwolenie administratorowi wskaźnika referencyjnego dalsze opracowywanie lub udostępnianie wskaźnika referencyjnego w określony sposób, jeżeli uzna, że jest to konieczne lub pożądane w świetle któregokolwiek z celów, o których mowa w art. 448B ustawy FMC. Na podstawie art. 448C ustawy FMC FMA może nakazać podmiotowi przekazującemu dane udostępnienie informacji lub danych posiadaczowi zezwolenia lub innemu podmiotowi, w przypadku gdy udostępnienie tych informacji lub danych jest niezbędne lub pożądane na potrzeby opracowywania lub udostępniania finansowego wskaźnika referencyjnego wskazanego w zezwoleniu.

(31) Komisja uznaje zatem, że wiążące wymogi mające zastosowanie do administratorów, którzy dobrowolnie przystąpili do systemu zezwoleń na podstawie ustawy o prowadzeniu działalności na rynkach finansowych, podlegają w sposób ciągły skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu. Na podstawie przepisów i procedur nadzorczych przewidzianych w ustawie FMC i ustawie FMA Komisja oceniła przepisy mające zastosowanie do posiadających zezwolenie administratorów wskaźników referencyjnych w Nowej Zelandii i stwierdziła, że system ten jest równoważny z systemem obowiązującym w Unii.

(32) Unijni administratorzy wskaźników referencyjnych nie muszą uzyskać zezwolenia na stosowanie swoich wskaźników referencyjnych w Nowej Zelandii, ale mogą dobrowolnie ubiegać się o zezwolenie w tym państwie.

(33) Uzupełnieniem niniejszej decyzji powinno być porozumienie o współpracy służące zapewnieniu skutecznej wymiany informacji i koordynacji działań nadzorczych między ESMA i FMA.

(34) Niniejsza decyzja oparta jest na ocenie prawnie wiążących wymogów dotyczących wskaźników referencyjnych, obowiązujących w Nowej Zelandii w chwili przyjęcia niniejszej decyzji. Komisja będzie nadal regularnie monitorować rozwój sytuacji na rynku, ewolucję ram prawnych i nadzorczych odnoszących się do wskaźników referencyjnych oraz skuteczność współpracy w zakresie nadzoru w odniesieniu do monitorowania i egzekwowania tych wymogów, aby zapewnić ciągłe spełnianie wymogów, na podstawie których przyjęto niniejszą decyzję.

(35) Niniejsza decyzja nie narusza uprawnienia Komisji do przeprowadzenia w dowolnym momencie szczegółowego przeglądu, w przypadku gdy istotne okoliczności zmuszą Komisję do dokonania ponownej oceny niniejszej decyzji.

(36) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów art. 30 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/1011 ramy prawne i nadzorcze mające zastosowanie w Nowej Zelandii do finansowych wskaźników referencyjnych, których administratorzy uzyskali w Nowej Zelandii zezwolenie Urzędu Nadzoru Rynków Finansowych (*Financial Markets Authority*) zgodnie z ustawą o prowadzeniu działalności na rynkach finansowych (*Financial Markets Conduct Act*) z 2013 r., uznaje się za równoważne wymogom określonym w rozporządzeniu (UE) 2016/1011 i za podlegające w sposób ciągły skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 października 2025 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN